

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, A. Čermáka 2a, za účasti společnosti **T. S.**, zastoupené JUDr. Janem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 2, Vinohradská 37, a osoby zúčastněné na řízení **O. R. L.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2006, č. j. 11 Ca 263/2005 - 72,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2006, č. j. 11 Ca 263/2005 - 72, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy stěžovatele ze dne 16. 8. 2005, č.j. O-178499, jímž byl jako opožděný zamítnut rozklad společnosti T. S. (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 1. 2004, č. j. O-178499, o výmazu slovní ochranné známky „O. L.“, pod č. xxx a jímž bylo dále zamítnuto odvolání účastníka řízení do rozhodnutí stěžovatele ze dne 23.11.2004, č. j. O-178499, o vrácení soudního poplatku.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „správní orgán“) uvedl důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel předně zdůraznil, že rozhodnutí jeho předsedy bylo vydáno na základě rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 248/2004, který rozhodoval v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Tímto rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo, aby ve lhůtě jednoho měsíce

vydal rozhodnutí o rozkladu. Předseda stěžovatele se tak pouze řídil pokyny uvedenými ve výroku tohoto rozsudku a byl rovněž vázán právním názorem městského soudu. Protože ho soud zavázal rozklad projednat, nelze mít dle názoru stěžovatele za to, že by prvoinstanční rozhodnutí stěžovatele nebylo doručeno. Stěžovatel považuje za nesprávný názor, že by mohlo k doručení rozhodnutí dojít jinak než veřejnou vyhláškou. Správní řád totiž nikde nestanoví jako podmínku pro možnost náhradního doručení, že správní orgán má učinit jakékoliv pokusy o zjištění místa pobytu. Toto uvádí pouze komentář vydaný nakladatelstvím LINDE, avšak ani teorie (učebnice správního práva od Hendrycha) ani další komentář vydaný nakladatelstvím C.H.BECK o žádném obligatorním šetření nic neuvádějí. Za „odpovídající způsob šetření“ lze dle stěžovatele ve známkoprávním řízení považovat nahlédnutí do rejstříku, neboť účastníci řízení jsou povinni se identifikovat. V době podpisu smlouvy o převodu ochranné známky a jejího předložení platilo ust. § 10 vyhl. č. 213/1995 Sb. stanovící obligatorní uvedení mj. sídla majitele ochranné známky, jejího převodce či nabyvatele. Pokud účastník řízení uvedl v žádosti o zápis převodu ochranné známky jinou než skutečnou adresu svého sídla, porušil tím právním předpisem stanovenou povinnost a znemožnil tak záruku úspěšného doručení písemností. Stěžovatel proto nebyl dle jeho názoru povinen provádět další pokusy o zjištění, kde se účastník řízení zdržuje. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že na adrese, na kterou bylo doručováno, vyvíjí podnikatelskou činnost. Nelze se proto spokojit se sdělením pošty, že se na místě nezdržuje a použít náhradní doručení. Dle jeho názoru totiž pouhé potvrzení poštovního úřadu o tom, že poštovní zásilka nebyla vydána adresátu, protože se v místě sídla nezdržuje, není bez dalšího zjištění dostatečným důkazem o řádném doručování účastníku řízení a následné možnosti použití doručení veřejnou vyhláškou. Stěžovatel totiž vůbec nevyšetřoval, zda se účastník řízení v místě svého sídla zdržuje. Dále účastník řízení nastínil postup, který by byl dle jeho názoru v dané situaci adekvátní, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil stěžovatel, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 24. 2. 2003 byla na základě žádosti společnosti E. spol s r. o. (od které byla ochranná známka převedena na účastníka řízení) zapsána ochranná známka „O. L.“ do rejstříku ochranných známek pod č. xxx. Na návrh osoby zúčastněné na řízení byla ochranná známka rozhodnutím stěžovatele ze dne 26. 1. 2004, č. O-178499, vymazána z rejstříku ochranných známek. Toto rozhodnutí bylo doručováno s doručenkou na adresu účastníka řízení: T. S., 2 r. d. T., P., F. Podání obsahující výše uvedenou písemnost bylo soudu vráceno jako nedoručené, přičemž jako důvod tohoto postupu uvedl francouzský poštovní úřad La Poste SNA údaj „N´habite pas á l´adresse Indiquée“, což je překládáno jako „na uvedeném místě se adresát nezdržuje“. Obálka byla správnímu orgánu vrácena dne 3. 2. 2004. Téhož dne bylo předmětné rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce správního orgánu, přičemž dne 19. 2. 2004, který je považován za den doručení, bylo sňato. Ve spise je rovněž založena žádost právního zástupce účastníka řízení ze dne 5. 4. 2004 o umožnění nahlédnutí do spisu (JUDr. Jan Štovíček, Ph.D., který byl na základě plné moci ze dne 30. 3. 2004 zmocněn pouze k tomuto úkonu). Dne 5. 4. 2004 při vlastním nahlížení do spisu si právní zástupce účastníka řízení rovněž vyžádal kopii rozhodnutí. Dne 5. 5. 2004 byl k poštovní přepravě předán rozklad účastníka řízení proti rozhodnutí správního orgánu, ve kterém je uvedeno, že „z doručky je patrné, že adresát ... nebyl poštovním doručovatelem zastižen, zásilka

nebyla uložena na příslušném úřadě a byla odeslána obratem zpět do České republiky. Dle tvrzení ÚPV toto rozhodnutí poté bylo doručeno veřejnou vyhláškou, což je však v rozporu s § 26 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, které stanoví, že takové doručení je možné pouze v případě, když účastníci řízení, nebo jejich pobyt nejsou známi, nebo pokud tak stanoví zvláštní právní předpis, zákon č. 137/1995 Sb. ... tak však nestanoví, přičemž pobyt, tj. adresa sídla Účastníka I byla ÚPV známa.“ Z přípisu stěžovatele ze dne 9. 8. 2004 vyplynulo, že stěžovatel o rozkladu účastníka řízení nerozhodl, neboť vzhledem k tomu, že účastník řízení nezaplatil ve stanovené lhůtě správní poplatek, považoval stěžovatel podání účastníka řízení za rozklad nepodaný. Rozhodnutím stěžovatele ze dne 23. 11. 2004, č. O-178499, byl účastníkovi řízení vrácen soudní poplatek, který byl zaplacen dne 19. 10. 2004. Napadeným rozhodnutím ze dne 16. 8. 2005 pak předseda stěžovatele mimo jiné zamítl rozklad účastníka řízení jako opožděný, neboť byl podán až po marném uplynutí měsíční lhůty od doručení rozhodnutí (19. 2. 2004) a rovněž proto, že poplatek za podání rozkladu byl uhrazen až dne 19. 10. 2004. V žalobě proti rozhodnutí o rozkladu účastník řízení uvedl ohledně sporného doručení rozhodnutí správního orgánu totožné skutečnosti jako ve vlastním rozkladu.

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochranných známkách“), proti rozhodnutí Úřadu lze podat ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení rozhodnutí rozklad. Rozklad má odkladný účinek. Lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Dle odst. 2 cit. ustanovení rozklad se považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek podle zvláštního právního předpisu.

Dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“ nebo „starý správní řád“), důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, se doručují do vlastních rukou.

Dle odst. 2 cit. ustanovení nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle ust. § 25 odst. 1 cit. zákona písemnosti, které jsou určeny orgánům nebo organizacím, doručují se pracovníkům oprávněným za orgány nebo organizace přijímat písemnosti. Není-li takových pracovníků, doručuje se písemnost, která je určena do vlastních rukou, tomu, kdo je oprávněn za orgán nebo organizaci jednat.

Dle ust. § 26 odst. 1 a 2 správního řádu doručení veřejnou vyhláškou použije správní orgán v případě, kdy mu účastníci řízení nebo jejich pobyt nejsou známi nebo pokud tak stanoví zvláštní právní předpis. Doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost vyvěsí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení.

Zásadní stížní námitkou je nesouhlas stěžovatele s hodnocením právní otázky, které učinil městský soud v souvislosti s povinnostmi stěžovatele při doručování písemností. Před vlastním hodnocením této otázky považuje Nejvyšší správní soud za vhodné akcentovat následující pro věc podstatné skutečnosti. Předně je třeba zdůraznit, že úprava doručování písemností je i pro řízení známkoprávní upravena ve správním řádu. S ohledem na časový okamžik, ve kterém se udály sporné kroky v rámci doručování, je na danou situaci nutno aplikovat tzv. „starý“ správní řád platný do 31. 12. 2005, neboť tak stanoví ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., a rovněž i přechodná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neupravují jiný procesní postup. Starý správní řád se zabýval otázkou doručování písemností ve svých ust. § 24 až § 26.

S ohledem na vyjádření účastníka řízení je pro danou věc rozhodná mj. i otázka vztahu mezi ust. § 24 a § 25 správního řádu, kterou se již v rozsudku ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. Jc 90/2004 20 Cdo 1004/2003, zabýval Nejvyšší soud. Ohledně předmětné otázky tento vyslovil, že „ustanovení § 25 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. je třeba vykládat tak, že písemnosti určené právnickým osobám ("organizacím") se doručují na adresu sídla právnické osoby, popř. na jinou adresu, kterou pro účely doručení sdělila; písemnosti pak přijímají pověřenci zaměstnanci právnické osoby, není-li jich, osoby, které jsou oprávněny za právnickou osobu jednat (např. statutární orgán, vedoucí organizační složky, prokurista). Citované ustanovení není ve vztahu k ustanovení § 24 zákona č. 71/1967 Sb. speciální právní normou, neboť to, co každé z nich upravuje, je odlišné. Ustanovení § 25 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. řeší, kdo přijímá písemnosti doručované právnickým osobám, tedy kdo je oprávněn písemnost jménem právnické osoby s účinky řádného doručení převzít od osoby vykonávající akt doručení; nevylučuje však, aby se při doručování právnickým osobám postupovalo podle ustanovení § 24 odst. 2 o. s. ř.“ (citováno dle ASPI č. 27027 JUD). Shodně se o této otázce vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2007, č. j. 9 As 9/2007 - 80, www.nssoud.cz. Jak vyplývá z výše uvedených rozhodnutí, nelze v případě výkladu ust. § 25 správního řádu trvat na přísně formalistické jazykové interpretaci, nýbrž je nutno ptát se po smyslu tohoto ustanovení. Je všeobecně známo, že správní řád jako právní předpis poplatný době svého vzniku nemohl plně reagovat na všechny dynamické změny současné společnosti, což bylo rovněž důvodem k přistoupení ke zcela nové kodifikaci a nikoliv k prosté novelizaci tohoto předpisu. Tento stav je plně zřejmý právě i z ust. § 25 cit. předpisu, kde je stále používán termín „organizace“, ačkoliv byl v současné (resp. v době rozhodování správního orgánu) právní terminologií nahrazen výrazem právnická osoba. I s ohledem na jiné procesní předpisy, např. na zákon o správě daní a poplatků či na občanský soudní řád, však judikatura dospěla k závěru, že i při doručování dle správního řádu doručující orgán doručuje do sídla právnické osoby, ve kterém je oprávněn si písemnost převzít pracovník právnické osoby touto činností pověřený či statutární orgán. Proto byl postup stěžovatele, který rozhodnutí o výmazu ochranné známky doručoval na adresu sídla účastníka řízení, správný (k tomu ještě viz níže), neboť jiný postup byl šel proti smyslu vlastního institutu.

Vzhledem k okolnosti, že bylo v daném případě doručováno právnické osobě, která neměla zástupce pro řízení před správním orgánem (Ing. F. J. se zastupování účastníka řízení vzdal přípisem osobně doručeným stěžovateli dne 4. 12. 2004), nebylo v dané věci možno aplikovat ust. § 25 odst. 3 správního řádu a bylo nutno doručovat na adresu sídla této osoby, jak i také učinil stěžovatel. Sídlem právnické osoby je rozuměna adresa, kde právnická osoba sídlí skutečně, tedy místo, kde je umístěna její správa a kde se veřejnost může s právnickou osobou stýkat (§ 19c odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném pro projednávanou věc). S ohledem na obecné zásady platné pro

celé kontinentální právo je možno toto pravidlo chápat jako obecné, které se uplatní i v cizích právních řádech. Shodně je možno nahlížet na otázku veřejnosti tohoto údaje, neboť sídlo je prakticky ve všech evropských právních systémech údajem povinně zapisovatelným do obchodního rejstříku (či do jeho ekvivalentu). Rovněž bývá stanovena i povinnost nahlášení změny tohoto údaje, jakož i jiná pravidla. Jedním ze základních pravidel s obchodním rejstříkem se pojícím je princip materiální publicity vyjadřující se v českém právním řádu jednak v pozitivním smyslu, že skutečnosti zapsané v obchodním rejstříku jsou účinné vůči každému ode dne jejich zveřejnění, ledaže zapsaná osoba prokáže, že třetí osoba o nich věděla již dříve (§ 27 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném pro projednávanou věc, nyní § 29 odst. 2), a dále ve smyslu negativním, že proti tomu, kdo jedná v důvěře v zápis v obchodním rejstříku, nemůže zapsaná osoba namítat, že zápis neodpovídá skutečnosti (§ 27 odst. 2 cit. předpisu, nyní § 29 odst. 1). Svě vyjádření má posledně jmenovaná zásada i v čl. L123-9 Code de Commerce, který je právním předpisem, dle kterého byl založen, resp. vznikl, účastník řízení. Předmětný článek uvádí, že „La personne assujettie à immatriculation ne peut, dans l'exercice de son activité, opposer ni aux tiers ni aux administrations publiques, qui peuvent toutefois s'en prévaloir, les faits et actes sujets à mention que si ces derniers ont été publiés au registre.“ (volně přeloženo: „Osoba povinná k zápisu se v rámci výkonu své činnosti nemůže dovolávat skutečností a listin zapisovaných do rejstříku, nebyly-li v rejstříku zveřejněny vůči třetím osobám a orgánům veřejné správy, které se však těchto skutečností a listin dovolávat mohou.“)

V dané věci je možno získat údaje týkající se účastníka řízení z internetových stránek Kanceláře obchodních soudů, <http://www.infogreffe.fr/infogreffe/index.jsp>. Z výpisu z tohoto registru vyplývá, že účastník řízení v předmětné době, tj. v době doručování rozhodnutí o výmazu ochranné známky, měl jako své sídlo zapsanou adresu: 2 R. d. T. P., když rozhodnutím mimořádné valné hromady ze dne 4. 9. 2003, které však obchodní soud zapsal až k 6. 5. 2004, přesunul své sídlo na adresu: 66 A. D. Ch. É. P., kde dle údajů tam uvedených sídlí dodnes. Tuto skutečnost však účastník řízení nikdy v řízení netvrdil, naopak, jak v žalobním, tak i v kasačním řízení stále uvádí adresu, na které již od roku 2003 své sídlo nemá. Že je „nové“ sídlo sídlem skutečným, lze usuzovat např. i z faktu, že je toto uváděno na oficiálních internetových stránkách české společnosti T. (<http://www.t.com/cz/obchody>). Samotná skutečnost, že účastník řízení stále v úřední korespondenci se soudními orgány uvádí jako svou adresu sídla údaj více jak tři roky neplatný, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako ryze účelový mající za možný cíl zastít situaci ohledně změny sídla v období od 4. 9. 2003 do 6. 5. 2004.

Obchodní rejstřík je v otázce získávání údajů o obchodních společnostech určujícím informačním místem, a to nejen pro státní správu. Nejinak tomu je i v souzené věci. Nelze proto vytýkat správnímu orgánu, že účastníku řízení doručoval na adresu, kterou on sám uváděl v obchodním i úředním styku, když navíc byla tato adresa zapsána obchodním soudem jako adresa jeho sídla. Naopak bylo věcí účastníka řízení a rovněž jeho zákonnou povinností, aby uvedl do souladu stav zápisu při obchodním soudu se stavem skutečným, tj. sídlo zapsané nahradil sídlem skutečným. Jestliže tak učinil s několikaměsíční prodlevou, jde však pouze o jeho tíži. Nelze požadovat po správním orgánu, aby sám z úřední povinnosti za účinnosti „starého“ správního řádu vyhledával skutečné sídlo právnické osoby, neboť mu žádný právní předpis takovou povinnost nestanovil. To, že „nový“ správní řád je již v otázce posuzování podmínek pro uplatnění podmínek pro možnost doručení veřejnou vyhláškou přísnější, není v dané věci relevantní.

V případě, že byla stěžovateli poštou vrácena zásilka s uvedením, že se adresát na dané adrese nezdržuje, když z výpisu z registru vedeného Kanceláří obchodních soudů vyplývalo, že tato adresa je adresou sídla účastníka řízení, bylo plně v souladu se zákonem, jestliže za takového stavu věci postupoval stěžovatel dle ust. § 26 správního řádu a doručoval za pomoci veřejné vyhlášky, neboť podmínky vymezené v odst. 1 cit. ustanovení pro jeho aplikaci byly splněny. Jestliže se účastník řízení domníval, že nikoliv, měl dostatečný časový prostor pro to, aby prokázal, že se na uvedené adrese zdržoval. Účastník řízení však této možnosti nevyužil, naopak jak ve správním, tak i v soudním řízení pouze tuto skutečnost tvrdil, aniž by ji však jakkoliv prokázal či důkazně podložil. Ve shodě s právní teorií tak lze jen zdůraznit, že „fikce doručení písemnosti veřejnou vyhláškou nenastane, pokud účastník, o němž se správní úřad domnívá, že je neznámého pobytu, prokáže, že se na uvedené adrese zdržuje, přičemž je zřejmé, že k chybné úvaze správního úřadu stran jeho pobytu došlo chybou doručovatele či z jiných příčin. Důkazní břemeno v tomto případě jde k tíži účastníka. Pokud jej však unese, fikce doručení nenastane a veškeré dotčené písemnosti je nutno tomuto účastníkovi opětovně doručit s vědomím změny běhu případných lhůt (Ondruš, R. a kol.: Správní řád. Komentář, Praha: LINDE Praha, a.s., 2003, str. 231). Žádné takové skutečnosti svědčící o unesení důkazního břemene účastníkem řízení v jeho podáních nalézt nelze, proto je možno vyslovit, že účastník řízení neprokázal, že v předmětnou dobu na jím uváděné adrese sídlil, čímž nevyvrátil splnění podmínek pro doručení veřejnou vyhláškou a rovněž i skutečnost vlastního doručení rozhodnutí o výmazu ochranné známky. Vzhledem k okolnosti, že účastník řízení je právnickou osobou, lze tento jeho krok posuzovat přísnějšími měřítky než v případě osoby fyzické, neboť právnická osoba, která je ještě navíc podnikatelem, postupuje v rámci své podnikatelské činnosti vždy s profesionální péčí, mezi kterou lze zcela nepochybně zahrnout i povinnost uvádět pravdivé údaje o své osobě.

Nad rámec výše uvedeného je ještě třeba zdůraznit, že z ust. § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách jednoznačně vyplývá, že se rozklad považuje za podaný až poté, co je zaplacen správní poplatek. Ve známkoprávním řízení je proto nerozhodný vlastní okamžik podání rozkladu v případě, že s ním není současně splněna i poplatková povinnost, neboť včasnost či opožděnost podání, resp. splnění či nesplnění měsíční lhůty, se posuzuje až podle okamžiku zaplacení správního poplatku. Výše uvedené lze shrnout citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 7 Ans 5/2005 - 75, publikovaného pod č. 857/2006 Sb. NSS, která je jistě účastníkům řízení známa: „poté, co podatel zaplatí příslušný správní poplatek, je stěžovatel oprávněn posuzovat dodržení lhůty k podání rozkladu dle ust. § 42 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Její nedodržení, tedy opožděnost podání, pak je nutno přičítat k tíži účastníka řízení, který v případě, že má zájem na projednání rozkladu, musí nejen rozklad podat, ale i ve lhůtě pro jeho podání zaplatit správní poplatek.“

Z přehledu správního spisu učiněného výše vyplynulo, že účastník řízení uhradil správní poplatek za podaný rozklad až dne 19. 10. 2004, ačkoliv rozklad byl podán dne 5. 5. 2004. I kdyby soud vycházel z konstrukce doručení prezentované účastníkem řízení, musel by dospět ke stejnému závěru o opožděném podání, terminologií známkoprávní o nepodaném rozkladu, neboť mezi podáním rozkladu a uhrazením poplatkové povinnosti uplynula lhůta více jak pětiměsíční. Za této skutkové situace proto nemůže být v žádném z nastíněných bodů sporu o tom, že účastník řízení nedodržel lhůtu stanovenou mu ust. § 42 odst. 1 zákona o ochranných známkách.

Odmítnout je však nutno námitku stěžovatele, že ho rozsudek městského soudu v žalobě na ochranu proti nečinnosti zavázal ve věci meritorně rozhodnout, naopak je třeba zdůraznit, že předmětným rozhodnutím městský soud pouze stanovil stěžovateli lhůtu k vydání rozhodnutí o rozkladu. V žádném případě ale nepředvídal, jak má vypadat výrok rozhodnutí, a už vůbec nebylo v rozhodnutí hodnoceno, zda byl rozklad účastníkem řízení podán včas či pozdě. Městský soud pouze vyslovil povinnost správního orgánu rozhodnout v určité lhůtě. Nejvyššímu správnímu soudu je známa jistá „procesní disproporce“ mezi úpravou správního řízení dle správního řádu, dle zákona o ochranných známkách a dle zákona o správních poplatcích, v případě, že byl podán rozklad, aniž by byl uhrazen správní poplatek. Za dané situace je však nutno akcentovat požadavek právní jistoty účastníka řízení, tj. správní orgán se musí příslušným způsobem (jak ostatně učinil i stěžovatel) vypořádat i s takovouto situací tak, aby bylo postaveno na jisto, že se jedná o rozklad opožděný čili nepodaný.

Souzenou věc je tak možno uzavřít s tím, že stěžovatel postupoval ve správním řízení z důvodů výše uvedených v souladu se zákonem, přičemž zákonnost jeho postupu se účastníkovi řízení nepodařilo vyvrátit. Neunesení důkazního břemene a rovněž i neposkytování součinnosti a spolupráce v otázce nahlášení změny údajů účastníka řízení mělo za následek doručení předmětného rozhodnutí náhradním způsobem, tj. veřejnou vyhláškou. S ohledem na právní status účastníka řízení nebyla na danou věc aplikována rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se prokazování místa trvalého pobytu, bydliště či zdržování se osoby fyzické, neboť u osob právnických je a priori nutno odmítnout přílišný paternalistický přístup. Není tak možno poskytovat ochranu porušení právních povinností a ukládat správním orgánům povinnosti nad rámec jim stanovený zákonem, jestliže by to bylo v rozporu s účelem a smyslem zákona. Tak tomu bylo i v dané věci, neboť účastník řízení sám vlastní nečinností zavinil aplikaci ust. § 26 správního řádu. Městský soud proto postupoval nesprávně, když rozhodnutí stěžovatele zrušil, neboť pro důvody, které ho k tomu vedly, neexistuje zákonný podklad.

Protože je kasační stížnost stěžovatele důvodná, neboť rozsudek Městského soudu v Praze trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

